

столско учение въ едно толкозъ вѣрно и крѣпко пазилище, каквато ѣ църквата? Нека сѣдимъ, по себе си, благочестивыи слѣдшатели. Ный смы христіанъ, и слѣдователно членове на църквата; не пазимъ ли ный свѣто своето христіанско учение? Сѣкый отъ насъ, може бы, нѣкога въ своитѣ сѣжденіа да отстѣпва отъ истината на вѣрата; сѣкый отъ насъ често грѣши противъ правилата на благочестіето; но ще ли потърпимъ, ще ли позволимъ ный, щото нѣкой да отмѣни тѣзи правила и истини и да ги замѣни съ дръгъ?—Тѣи сѣщото трѣба да са каже и и за тогашнитѣ вѣрбюцы: и тѣ безъ сѣмнѣніе свѣто са пазили сичко, което са надчили отъ апостолытѣ, което припознавали божественно. Мнозина отъ тѣхъ, както ѣ извѣстно, сѣгласавали са да прѣтърпятъ най жестоки мъжы, и търпѣли и умирали, но не са сѣгласавали да измѣнятъ священнытѣ прѣданіа. По този начинъ апостолытѣ нѣмали божынь за ѣстното си учение: тѣ го прѣдавали на обществото на вѣрбюцытѣ, на църквата, която ѣ живата книга на вѣрата, столъ и ѣтвержденіе истини, както казва апостолытѣ. Наистина имало ѣ много прѣпири и недомѣніа относительно до священнытѣ прѣданіа; но не щѣше ли има тѣзи прѣ-